

***ἀφρουττιά** ἡ, ἀναφρουττιά Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφρουττιος.

Λαιμαργία συνήθως εἰς τοὺς καρπούς.

***ἀφρουττιος** ἐπίθ. ἀνάφρουττιος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φροῦττιο. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάφρουττιος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Ὁ ἀκόρεστος εἰς τοὺς καρπούς καὶ γενικῶς ὁ λαίμαργος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνον ποῦ δὲν τοῦ ἔμεναν ποτὲ φροῦττα, διότι τὰ ἔτρωγε ἀμέσως, ἥτοι τὸν στερούμενον ὁπωρῶν διὰ τὴν ἰδίαν λαιμαργίαν).

ἀφροφέγγω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

Ἐκπέμπω λευκὴν ἀνταύγειαν ἀφροῦ: Ἀφροφέγγουν τὰ κύματα μέσα 'ς τὸ σκοτάδι. Συνών. ἀσπρογανιάζω 1, ἀσπρογανίζω.

***ἀφρόχειλος** ἐπίθ. ἀβρόδειλος Κύπρ. Οὐδ. ἀβροδείλιν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ χεῖλη.

Ὁ λευκὸς περὶ τὰ χεῖλη ἢ καὶ ἄλλα μέρη τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ βοός.

ἀφρόχορτο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος 1.

ἀφροχούλιαρο τό, ἀμάρτ. ἀφροχούλιαρον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ χουλιάρει.

Πρόχειρον χουλιάρει ἀπὸ φλοιὸν δένδρου μὲ τὸ ὁποῖον οἱ βοσκοὶ τρώγουν τὸν ἀφρόν τοῦ γάλατος ὅταν ἀμέλγουν.

ἀφροχουχλάζω ΔΣάρρου Εὐριπ. Ἰππόλ. μετάφρ. 1212.

Κατὰ σύμφυρ. τῶν ρ. ἀφρίζω καὶ χονχλάζω. δι' ὃ ἰδ. χοχλάζω.

Ἀφρίζω κοχλάζων: Φούσκωσε κι ὁλόγυρα ἀφροχούχλαζε.

ἀφρόψαρο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ ψάρι.

Συνήθως πληθ. ἀφρόψαρα, οἱ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν (τὸν ἀφρόν) τῆς θαλάσσης κολυμβῶντες ἰχθύς (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/30) 205). [**]

ἀφρυγάνιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρυγανιστός < φρυγανίζω.

Ὁ μὴ φρυγανισθεὶς διὰ τῆς πυρᾶς, ἐπὶ ἄρτου.

ἀφρυδος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ μὴ ἔχων φρύδια.

ἀφρυχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφρυος Ρόδ. ἀνάφρυος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρυχτός < φρύγω.

Ὁ μὴ φρυγμένος ἔνθ' ἀν.: Σῦκ' ἀνάφρυα Σύμ. Ἀντίθ. φρυμένος (ἰδ. φρύγω).

ἀφρως ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφρων, καθὼς καὶ γέρωσ, Χά- ρως κττ.

Ἀφρων, ἀνόητος: Γνωμ. Ὁ νοῦς ὁ ἀφρως κάμνει τὴν τύχην γένημην. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφρονεμένος.

ἄφταιγος, ἰδ. ἄφταιχτος.

ἄφταιχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἄφταιγα πολλαχ. ἄφτι- γα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφταιχτος. Τύπ. ἄφταιστα παρὰ Βλάχ. Ἀναιτίως, χωρὶς φταιξιμον ἔνθ' ἀν.: Τὸν σκότωσε ἄ- φταιχτα ἢ ἄφταιγα πολλαχ.

ἄφταιχτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀνέ- φταιχτος Πελοπν. (Μάν.) ἄφταιγος πολλαχ. ἀνέφταιγο Τσακων. ἄφτιγους Θράκ. ἄφτιους Εὐβ. (Στρόπον.) ἄφταιστος ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 23.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄφταιστος. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἄ- φταιστος. Διὰ τὸν τύπ. ἀνέφταιχτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Ὁ μὴ πταίων ἢ ὁ μὴ πταίσας ἔνθ' ἀν.: Κοντὰ 'ς τὸ φταίχτη παιδεύεται καὶ ὁ ἀνέφταιχτος Μάν. Συνών. ἀθῶος 1, ἀναίτιος 1, ἀντίθ. φταίχτης.

ἄφτακας ὁ, ἀμάρτ. ἄφτακους Μακεδ. ἀφτιάκας Μακεδ. (Βλάστ.) 'φτιάκας Μακεδ. (Βογατσ.) 'φκιακᾶς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας. Τὸ ἄφτιακους κτλ. ἔχουν τὸ ι κατὰ τὸ ἀφτιά καὶ ἀ- φτιάζω. Ὁ τονισμὸς τοῦ 'φκιακᾶς κατὰ τὰ μεγεθ. εἰς -ᾶς.

Ἀφταρᾶς 1, ὃ ἰδ.

ἀφτάκι τό, κοιν. ἀφτιάξ' βόρ. ἰδιώμ. ἀφτιάτσι πολ- λαχ. 'φτάκι Κάρπ. Ρόδ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸ ἀφτί κυριολεκτικῶς ἢ θωπευτικῶς κοιν.: Με- ταφ. φρ. Ἀφτάκι τοῦ γιλέκου ἢ τοῦ πανταλονιοῦ κττ. (αἱ δύο ὀπισθεν μικραὶ λωρίδες διὰ τῶν ὁποίων σφίγγεται ἡ χαλαροῦται τὸ φόρεμα) σύννηθ. Ἀφτάκι τοῦ ποντικῶ (εἰ- δος κεντήματος εἰς τὰ γυναικεῖα μεταξωτὰ ὑποκάμισα) Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀφτέλλι, *ἀφτόπουλλον, ἀ- φτουλλάκι, ἀφτούλλι, ἀφτούτσι, ἀντίθ. ἀφτάκλα, ἀφταρῖνα, ἄφταρος, ἀφτούκλα, ἀφτούλλα. 2) Πληθ. ἀφτάκια, εἶδος παιδιᾶς (διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαρασσόμενον σχῆμα) Πελοπν. (Κυνουρ.) 3) Εἶδος ἀ- γρίου φυτοῦ (διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων) Ἰθάκ. Κρήτ.

4) Εἶδος μύκητος Κύθν. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόκκιν. Πατπούλ.) Τήν. κ.ά.

ἀφτάκλα ἡ, ἀμάρτ. 'φτάκλα Ρόδ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -άκλα.

Μεγάλον ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτάκλας ὁ, ἀμάρτ. 'φτάκλας Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -άκλας.

Ἀφταρᾶς 1, ὃ ἰδ.

***ἀφτακούρης** ὁ, 'φκιακούρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄφτακας καὶ τῆς καταλ. -ούρης.

Ἀφταρᾶς 1, ὃ ἰδ., συνήθως ἐπὶ ζώων.

ἀφταρᾶς ὁ, σύννηθ. 'φταρᾶς Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'φταρᾶς Εὐβ. (Κονίστρ.) 'φτιαλᾶς Κύπρ. ἀφτάρας πολ- λαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄφταρος ἢ ἀφτάρα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς. Τὸ ἀφτιαρᾶς κατὰ τὸ ἀφτιά, ἀφτιάζω κττ. Ὁ τονισμὸς τοῦ ἀφτάρας κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -άρας μεγεθ.

1) Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά. Συνών. ἀβοτανᾶ, ἄ- φτακας, ἀφτάκλας, *ἀφτακούρης, ἀφτᾶς, ἀ- φτῆς 1, ἀφτιλαρέας, ἀφτούλλαρος, ἀφτουλλᾶς, ἀφτουλλῆας, ἀφτουλλῆς. 2) Ὁ λαγὸς (ὡς ἔχων μεγάλα ἀφτιά) Λέσβ. 3) Σκύλλος μὲ μεγάλα ἀφτιά Κύπρ. Συνών. ἀφτῆς 2. 4) Χοῖρος μὲ μεγάλα ἀφτιά Κύπρ.

